

olli nähha, et ta jo furnud ja ka jubba hauda olli árra widud. Mees olli jubba 4 páwa haudaš.

Sedda náhheš, láks jálleštusse hirm temma lihhašt ja luust lábbi ja se hádda andiš temmale uut jõudo, et ta pool hallašti, palja sárgi-wáel, liinnast lábbi, otse kirk-aeda jooksiš. Ükski ei keelnud tedda, sest iggáuks arwaš tedda peast nõdra ollewad. Kui koolja aeda lai, nággi seal kaks meest, mehhe haua peale kirowi pannewad, kus mehhe nimmi ja wannus peal seisiš. Kui ta sedda olli luggenud, tóu-kaš need mehhed kórwale, kes kóhkudes temma peale waatsid ja tedda ei tunnud, waid rummalaks piddasiš. Ta tahtiš rákida, agga ei sanud sõnna suust. Wimaks tulli temmale nut peale, et filmišt wešši wálja wolaš. Damma káttega hakkas liwa haua pealt árra pillama, kuñni árra wássiš ja surma hádda kátte tulli, et árra minneštaš.

Selle sure ránkamišse ja ilma moištufeta ollemišse jures, tulli laps ilmale. Nüüd hakkas seggast jutto aeama, wiškaš sedda, praego

sündind, nõdra last kórwale ja jái isse, mõttete sišse, ja ütles wimaks: „Si temma ei woi mitte enne surra, kui ta mind ei olle Jummalaga játnud: sedda ei olleks temma mitte teinud, sest ta ormaštaš mind úlle wággaga! Ta ei olle mitte furnud! Ma pean tedda weel ükskord enne nággema, kuñni temma haud saab iggawešte kiñni kaetud: Ma pean ükskord weel temma úmber hakkama ja tedda temma truuse ja armo eest tánnama ja isse nággema, kaš temma on ka furnud“!

Temma omma emma ja paljo teisi, kes señna ollid kóoko tulnud, kátsusiš tedda kiñni hoida ja tróštida; agga ta kiskus ennast lahti ja hüüdiš sure heálega: „Minna tahhan tedda isse wálja kaewada ja omma ellus silmaga tedda weel náhha“! Keif piddawad tedda nõdra meelisišeks. Nüüd olli jubba óhto ja pimme tulli peale.

Teisel hommikul warra, láks se õnneto jálle koolja aeda ja hulk rahwašt temma járele. Öppetaja olli ka lubba annud, temma tahtmišt táita. Pea olli haud lahti kaewetud